

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 303/2019-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. augusta 2019 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Ivana Semanová, advokátka spol. s r. o., Masarykova 21, Košice, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Ivana Semanová, vo veci namietaného porušenia základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 30 S 98/2016 z 23. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 30 S 98/2016 z 23. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnutým uznesením krajského súdu bol zrušený rozsudok Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 S 1/2015 zo 4. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), kde sťažovateľ vystupoval ako žalobca, zároveň bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie okresnému súdu. Zo skutočností uvedených sťažovateľom v ústavnej sťažnosti vyplýva, že k zrušeniu rozsudku okresného súdu došlo aj v dôsledku zistenia podstatnej chyby konania, ktorá mala spočívať v tom, že neboli splnené procesné podmienky na strane okresného súdu, keď prejednávacia vec bola na okresnom súde nesprávne zapísaná do súdneho registra „S“ namiesto súdneho registra „C“, kde mala byť správne zapísaná. Podľa záverov napadnutého uznesenia krajského súdu sudkyňa, ktorá bola vybraná na základe náhodného výberu sudcu technickými a programovými prostriedkami schválenými ministerstvom, avšak realizovanom v nesprávnom súdnom registri „S“, nie je možné považovať za zákonného sudcu. Zákonným sudcom na konanie a rozhodnutie vo veci je podľa napadnutého uznesenia krajského súdu len sudca vybraný na základe náhodného výberu sudcu technickými a programovými prostriedkami schválenými ministerstvom, avšak realizovanom v súdnom registri „C“. Zároveň krajský súd vyslovil, že okresný súd je po vrátení veci viazaný jeho závermi, a dodal, že splnenie zákonnej podmienky, že zákonný sudca vo veci môže byť len sudca vybraný na základe náhodného výberu sudcu technickými a programovými prostriedkami schválenými ministerstvom v súdnom registri „C“, nemôže byť na prekážku, ak by rozvrh práce okresného súdu neumožňoval po uplynutí určenej lehoty zápis veci do iného registra, pretože rozvrh práce je interná podzákonná norma, ktorá nemôže modifikovať zákon.

3. V ďalšej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že pasáž z rozvrhu práce okresného súdu na rok 2015 týkajúca sa výnimiek z pravidiel určovania zákonného sudcu

pod písm. e) ustanovuje, že ak bola vec zapísaná do nesprávne určeného súdneho registra, môže byť prevedená podľa pokynu predsedu súdu do správne určeného súdneho registra s novou spisovou značkou najneskôr do 30 dní odo dňa zapísania veci do nesprávneho registra. Ak nedôjde v lehote podľa predchádzajúcej vety k prevodu veci do správne určeného súdneho registra, vec dokončí senát alebo samosudca podľa pôvodného pridelenia. Ďalej uviedol, že krajský súd, hoci sám v napadnutom uznesení krajského súdu potvrdil, že vo veci konajúca sudkyňa bola určená náhodným výberom technickými a programovými prostriedkami schválenými ministerstvom, označil túto sudkyňu za nezákonného sudcu ignorujúc už uvedené ustanovenie rozvrhu práce okresného súdu na rok 2015 týkajúce sa výnimiek z pravidiel určovania zákonného sudcu pod písm. e). O odňatí jeho veci pôvodnej sudkyňi a pridelení novej sudkyňi zo súdneho registra „C“ sa sťažovateľ dozvedel na základe doručeného predvolania po vrátení spisu okresnému súdu na opätovné konanie po vydaní napadnutého uznesenia krajského súdu.

4. Ďalej sťažovateľ uviedol: *«Sťažovateľ pritom poukazuje na to, že keďže došlo na základe náhodného výberu technickými a programovými prostriedkami schválenými ministerstvom spravodlivosti k zápisu veci do registra, a hoci vec bola zapísaná do nesprávneho registra „S“, avšak v lehote 30 dní od takéhoto zápisu pokynom predsedu súdu nedošlo k prevodu veci do správne určeného súdneho registra, vec dokončí samosudca podľa pôvodného pridelenia. Uvedeným postupom bola založená legitimita zákonného sudcu v súlade s príslušným ustanovením Rozvrhu práce OS ZA 2015, kedy zákon a na základe neho vydaný rozvrh práce s takýmito situáciami počíta a nastavuje zákonný postup (ráamec) na určenie zákonného sudcu a pridelenie veci v takýchto prípadoch... Podľa sťažovateľa na strane Okresného súdu Žilina nedošlo k žiadnemu pochybeniu, ak vo veci rozhodoval a konal zákonný sudca určený v súlade s príslušnými ustanoveniami Rozvrhu práce OS ZA 2015...»* Dodal, že z napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplýva žiadne zákonné ustanovenie alebo ustanovenie vyplývajúce z rozvrhu práce okresného súdu na rok 2015, alebo jeho znenia z roku 2018, na základe ktorého by vyplývala povinnosť alebo potreba zmeny zákonného sudcu, a to najmä, ak bola založená vecná, miestna a funkčná príslušnosť okresného súdu. Tiež uviedol, že podľa jeho názoru krajský súd svojím postupom degradoval rozvrh práce okresného súdu na rok 2015 iba na akt bez právnej sily,

ktorý pre krajský súd nie je záväzný. Na záver sťažovateľ uviedol, že nie je zodpovedný a ani vinný za stav, keď dôjde na súde k nesprávnemu zaradeniu podaného žalobného návrhu do určitého registra, je presvedčený, že nie je prípustné, aby na jeho úkor dochádzalo k obštrukciám a hlavne k upretiu zákonného sudcu v dôsledku neschopnosti uplatňovania interných a zákonných postupov na okresnom súde.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálehom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 23.01.2018, sp. zn. 30S/98/2016 porušil:

- základné právo sťažovateľa nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručené v čl. 48 ods.

1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd;

- základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd.

2. Uznesenie Krajský súd v Žiline zo dňa 23.01.2018, sp. zn. 30S/98/2016 sa zrušuje v celom rozsahu a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, a to dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

9. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

12. Podľa čl. 38 ods. 1 listiny nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu aj sudcu ustanoví zákon.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

15. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

III.

16. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľa spočíva v namietaní porušenia základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým došlo k zrušeniu rozsudku okresného súdu z dôvodu, že vo veci konala a rozhodla sudkyňa, ktorá bola vybraná síce technickými a programovými prostriedkami schválenými ministerstvom, ale zo zlého súdneho registra. Sťažovateľ namieta, že tým došlo k odňatiu jeho zákonného sudcu, pretože okresný súd postupoval v súlade s rozvrhom práce okresného súdu na rok 2015. Zároveň sťažovateľ namietal, že v napadnutom uznesení krajského súdu nebolo uvedené, na základe akého zákonného ustanovenia či ustanovenia z rozvrhu práce okresného súdu na rok 2015 alebo jeho znenia z roku 2018 by vyplývala povinnosť zmeny zákonného sudcu.

17. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (III. ÚS 35/2019). Zmysel a účel princípu subsidiarity treba vidieť v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Inými slovami, ústavné súdnictvo v individuálnych veciach je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (IV. ÚS 187/09). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (IV. ÚS 133/09, I. ÚS 341/09). Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, na ktorom je založená právomoc ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (III. ÚS 149/04).

18. Ústavný súd si v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti od okresného súdu vyžiadal spisový materiál sp. zn. 13 C 18/2018 (pôvodne vedený pod sp. zn. 18 S 1/2015) k predmetnej veci. Z jeho obsahu vyplýva, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu boli podané dovolania zo strany žalovaného (dovolanie podané 12. mája 2018), ako aj intervenienta (dovolanie podané 2. mája 2018). Zároveň z obsahu spisu vyplýva, že uznesením okresného súdu č. k. 13 C 18/2018-1950 z 25. marca 2019 („ďalej len „uznesenie vyššieho súdneho úradníka“) bolo rozhodnuté o zastavení dovolacieho konania o dovolaní žalovaného proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z dôvodu neuhradenia súdneho poplatku za podané dovolanie, čo bolo aj následne potvrdené uznesením okresného súdu č. k. 13 C 18/2018-1979 z 15. mája 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“), ktorým bola zamietnutá sťažnosť proti uzneseniu vyššieho

súdneho úradníka, a zároveň je v ňom uvedené: „*Pokiaľ ide o sťažnosť intervenienta proti predmetnému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, táto nebola podaná oprávneným subjektom, nakoľko uznesenie o zastavení dovolacieho konania sa netýka intervenienta a ním podaného dovolania, ale žalovaného a ním podaného dovolania, a preto ju súd vyhodnotil ako nedôvodnú... Intervenient súdny poplatok za podané dovolanie podľa záznamu o zložení riadne uhradil dňa 12.12.2018 vo výške 10,- eur, čo korešponduje aj s jeho tvrdením v sťažnosti, ako aj s predloženým výpisom z účtu [REDAKOVANÉ], s dátumom zaúčtovania 12.12.2018. V úkonoch, spojených s dovolaním intervenienta, bude preto súd naďalej pokračovať.*“ Predmetné uznesenie okresného súdu je posledným úkonom v predmetnej veci, pričom z neho jednoznačne vyplýva, že ešte nebolo vydané právoplatné rozhodnutie vo veci a spisový materiál bude predložený pre účely rozhodnutia o podanom dovolaní intervenienta Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

19. Podľa právneho názoru ústavného súdu preto nemožno akceptovať, aby napĺňanie úsilia o spravodlivé súdne konanie príslušným všeobecným súdom v danej veci nahradzoval ústavný súd svojím vstupovaním a ingerenciou do tohto dosiaľ meritórne neskončeného konania. Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľov až vtedy, keď už ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (I. ÚS 91/2016).

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že ústavná sťažnosť mu bola predložená predčasne. Po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by totiž došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu, a to najvyšší súd a ústavný súd. Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obtiažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu (m. m. III. ÚS 35/2019).

21. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry opakovane vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nie je možné napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v zákone č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), napr. aj prostredníctvom inštitútov opravných prostriedkov, v rámci ktorých závažné procesné pochybenia, medzi ktoré je možné zaradiť aj porušenie základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, sú dôvodom na podanie odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP, ako aj dovolania podľa § 420 písm. e) CSP vo veci samej. V súlade so svojou rozhodovacou činnosťou ústavný súd teda poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „je výsledkové“, to znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 105/2018). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 695/2015).

22. V tejto súvislosti ústavný súd už v minulosti judikoval, že v prípadoch uplatnenia dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku spôsobilého zabezpečiť ochranu práv, následne však odmietnutého dovolacím súdom pre neprípustnosť, je lehota pre podanie sťažnosti ustanovená § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. III. ÚS 674/2014, pozri aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54). Tento princíp sa napokon premietol i do ustanovenia § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok,

lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

23. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k zrušeniu rozsudku okresného súdu a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, z čoho vyplýva, že v danom prípade nešlo o konečné rozhodnutie vo veci. Po rozhodnutí vo veci sp. zn. II. ÚS 105/09 ústavný súd *mutatis mutandis* zastáva názor, podľa ktorého ak jeho rozhodovacia prax v minulosti spravidla nepripúšťala preskúmavanie rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorými boli zrušené v odvolacom konaní rozsudky prvostupňových súdov s poukazom na to, že takéto rozhodnutie odvolacieho súdu nie je „konečným“ rozhodnutím vo veci a sťažovateľ má v každom prípade možnosť domáhať sa na ústavnom súde ochrany základných práv a slobôd podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti konečnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré vzíde z konania nasledujúceho po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu, na tomto svojom názore zotrváva, avšak v záujme poskytnutia účinnej ochrany základným právam účastníkov súdneho konania nemožno na tomto názore zotrvať bezvýhradne. Prípady hodnými odlišného prístupu sú najmä prípady takých rozhodnutí odvolacieho súdu, v ktorých tento porušil základné právo sťažovateľa ústavnoproceného charakteru, a to z toho dôvodu, že v takom prípade odmietnutím preskúmania ústavnosti postupu odvolacieho súdu a napravenia jeho pochybenia tohto druhu by bol účastník vystavený v konaní nasledujúcom postupu súdu prvého stupňa viazaného právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v konaní, ktoré bolo poznačené porušením ústavnoprocených práv jeho účastníka. Nebola by účinnou ochrana poskytovaná základným právam a slobodám fyzických a právnických osôb ústavným súdom, ak by ústavný súd nemohol zasiahnuť a následky porušenia základných práv a slobôd odstrániť prv, ako skončí konanie vo veci konečným rozhodnutím, navyše nevyhnutne akceptujúcim právny názor vyslovený odvolacím súdom v jeho rozhodnutí postihnutom vadou spočívajúcou v porušení ústavnoprocených práv účastníkov takéhoto konania (II. ÚS 525/2018).

24. Sťažovateľ bude mať v ďalšom štádiu konania možnosť pred okresným súdom a následne prípadne aj pred krajským súdom uplatniť ochranu označených práv, ako aj svoju argumentáciu týkajúcu sa skutkovej a právnej stránky predmetnej veci, z čoho vyplýva, že má ešte k dispozícii iný právny prostriedok ochrany tých práv, ktorých porušenie namieta vo svojej ústavnej sťažnosti. Okolnosť, že prvostupňový súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, neznamená, že sťažovateľ sa nemôže brániť v ďalšom štádiu konania na základe totožnej argumentáciu, akú predložil v prerokovanej ústavnej sťažnosti ústavnému súdu, s tým, že všeobecné súdy budú musieť zvážiť relevanciu tejto argumentácie a podľa svojho úsudku ju zohľadniť v rámci svojho rozhodovania (m. m. II. ÚS 525/2018).

25. Ústavný súd uzatvára, že v danej veci nezistil dôvody na pripustenie výnimky zo zásady nevstupovať do rozhodnutí súdov, ktorými boli zrušené rozhodnutia súdov nižšej inštancie.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde, navyše, tak ako to vyplýva z odôvodnenia, ústavný súd nachádza dôvody aj na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa ustanovenia § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019